Aventurile submarinului DOX

2

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

HANS WARREM

Răzbunarea lui Satan

*

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
NAUFRAGIATUL

VALURI ÎNALTE de peste doi metri se ridicau căutând parcă să ajungă până la turnul submarinului în care se aflau George Farrow învăluit într-o manta de cauciuc, şi tatăl său. Niciodată bătrânul lup de mare nu întâlnise o furtună mai groaznică de când străbătea marea Flores.

George rugase pe tatăl său să lase submarinul să plutească la suprafaţa apei, căci aerul greu din interior parcă-l sufoca. În aer liber, tânărul respiră în voie, mulţumit să admire chiar un cer sfâşiat de fulgere.

Căpitanul era în culmea fericirii şi nespus de mândru când îşi privea feciorul. George era un demn urmaş al Farrowilor şi nu se temea de nimic, ci râdea vesel în faţa furtunii care scrâşnea neputincioasă când valurile ei se spărgeau de pereţii submarinului.

Furtuna venise brusc, probabil în urma unui taifun iscat pe marea Harafura.

Vasul putea să navigheze fără nici un risc la suprafaţă. Dacă uraganul ar fi devenit mai periculos, submarinul ar fi avut suficient timp să coboare în adânc.

George cerceta atent Sudul. Cam la o sută de metri de ei se vedea o insulă, acoperită de palmieri înalţi. Fără de voie, tânărul regretă faptul că atâtea nuci de cocos se pierdeau fără de folos.

Deodată, el apucă braţul tatălui său, întinzând mâna spre insulă. Într-un golf mărişor ce se întrevedea spre mare, o luntre mică era aruncată de valuri spre mal.

Un om se afla în luntre şi vâslea puternic, căutând să împiedece acostarea. Se părea că vâslaşul dorea să iasă în larg,

Omul acela probabil că nu se temea de furia elementelor naturii, fiind un îndrăzneţ, sau poate că un motiv deosebit îl oprea să se apropie de insulă.

Căpitanul duse tubul acustic la gură şi dădu un ordin. Maşinile îşi micşorară viteza şi submarinul îşi schimbă direcţia, îndreptându-se spre luntre.

Omul care vâslea era un băştinaş, gol până la mijloc, voinic şi puternic. Zărind submarinul, el se opri din vâslit, probabil din mirare căci până atunci nu mai avusese ocazia să vadă un asemenea vas. Pentru el, submarinul nu putea fi decât o născocire a diavolului.

Ezitarea băştinaşului îl costă scump. Un val puternic lovi luntrea, dându-o peste cap.

Căpitanul Farrow îndreptă vasul spre locul unde marea înghiţise luntrea, deşi nu mai spera să-l scape pe îndrăzneţul navigator, căci valurile puternice s-ar fi putut să-l lovească de pereţii metalici ai submarinului zdrobindu-l.

Băştinaşul nu se vedea încă. Deodată George arătă un punct cam la vreo cincizeci metri de mal. Era indigenul care probabil că înotase pe sub apă, depărtându-se de submarin, de teamă să nu se lovească de el sau de lemnele luntrii, care pluteau în voia valurilor.

George îi făcu semn cu mâna, dar chiar în clipa aceia, naufragiatul dispăru sub apă.

Tânărul fu cuprins de mâhnire, convins că nenorocitul se înecase. Mai putea spera că trăieşte? Să se îndepărteze lăsându-l în voia valurilor, fără să mai încerce ceva pentru salvarea lui ?

Naufragiatul ieşi din nou la suprafaţa apei, numai la vreo cincizeci de metri de submarin şi George îi făcu din nou semn.

Căpitanul schimbă direcţia vasului spre omul din valuri.

Indigenul parcă înţelesese gândul tatălui lui George. Împins de un val puternic, fu dus pe deasupra turnului submarinului şi în momentul în care George se aştepta să-l vadă zdrobit de fierăria vasului, el se lăsă să alunece în jos.

În culmea bucuriei, tânărul apucă pe naufragiat de braţ. Acesta, sărind sprinten peste parapet se opri în faţa căpitanului şi se înclină. Farrow îi răspunse surprins, la salut.

George, mulţumit de isprava-i, făcu semn salvatorului să-l urmeze în interiorul vasului. Acesta ezită o clipă, apoi se apropie de tânăr şi începu să coboare treptele, iute ca o veveriţă.

Ajuns în interiorul submarinului se opri uluit. Niciodată în viaţa lui nu văzuse atâtea aparate, ţevi, manivele şi alte obiecte strălucitoare.

Naufragiatul să tot fi avut douăzeci de ani. Era mlădios, subţirel, dar şi lat în spate iar muşchii săi păreau de oţel. Pentru vârsta-i, era de-a dreptul un fenomen.

Căpitanul Farrow urmă şi el pe tineri. Chepengul fu închis şi submarinul coborî în adâncuri, căci furtuna sporise în intensitate.

Băştinaşul rămase trăsnit când îşi dădu seama că submarinul se afundase şi că, acum, străbătea o zonă de apă mult mai liniştită.

Se căzni totuşi să pară calm, în ciuda faptului că pentru el evenimentul acesta aducea mult a ceva supranatural.

Vasul coborâse la o suficientă adâncime şi frământarea furtunii

nu se mai simţea. Căpitanul ordonă că viteza să fie redusă la minimum, căci navigaţia prin fundul oceanului nu era niciodată lipsită de pericole.

Farrow tatăl pofti pe naufragiat în cabina-i, unde veni imediat şi George. Căpitanul i se adresă în limbă malaieză, dar acesta, spre marea uimire a celor de faţă, răspunse într-o germană destul de bunicică.

— Tuan, vă sunt recunoscător, pentru salvarea mea, zise el. Am greşit la început când m-am ferit de d-voastră. Auzisem eu despre vapoarele care umblă pe sub apă, dar până astăzi nu văzusem încă nici unul.

— Vorbeşti foarte bine germana, făcu Farrow, foarte politicos, lucru surprinzător la un om ca el. Dar atitudinea şi felul de a vorbi a naufragiatului lăsau să se vadă că aparţinea unei caste superioare a neamului său. Străinul se înclină şi adaugă :

— Tuan, duşmanii mă fugăreau. Tatăl meu domnitorul grupului de insule ce-am lăsat în urmă, a murit ieri. Unchiul meu şi fii săi voiau să mă ucidă, sub motiv că mi-am omorât tatăl ca să-i iau locul. Voi fi căutat pretutindeni deoarece fratele tatălui meu este în termeni buni cu rezidentul olandez. Tuan, vreţi să luaţi pe vaporul d-voastră, un om învinuit de a-şi fi omorât tatăl ?

— Desigur, nu-i aşa tată ? izbucni George. Apoi întorcându-se spre băştinaş, adaugă Un băiat ca tine nu poate fi un ucigaş, şi încă un paricid.

— Da, dragul meu, răspunse Farrow, care cercetase atent pe indigen. Rămâi cu noi, băiete, până ce ţi se va putea dovedi nevinovăţia.

— Mulţumesc, Tuan numele meu este Ando şi sunt de drept prinţul moştenitor al acestor insule. Te voi sluji cu credinţă până când îmi voi relua locul ce mi se cuvine. Şi atunci, veţi fi oricând oaspeţii mei bine-veniţi, d-voastră şi tânărul Tuan, care m-a crezut pe cuvânt.

George întinse, roşind, mâna prinţului, în timp ce ochii acestuia se umeziră. După ce-i strânse mâna, Ando se întoarse întrebător spre căpitan.

Farrow ajunsese la concluzia că omul din faţa-i era o fiinţă aleasă. Seriozitatea şi demnitatea lui îi plăcură nespus.

— Prea bine. Ando, răspunse el, vei rămâne cu noi, până ce ţi se va recunoaşte nevinovăţia. Cât despre slujit, nici nu poate fi vorba. Vei fi oaspetele meu. Poate, cândva, o să-mi răsplăteşti această ospitalitate, căci şi eu sunt un fugar. Povesteşte-ne acum, cum a murit tatăl d-tale, căci s-ar putea să-ţi dau vreun sfat folositor.

— Bănuiala ce apasă asupra-mi este greu de înlăturat, răspunse Ando. Mă aflam singur cu tata pe ţărm într-o peşteră, în care se ascunde o mare taină, taină care aparţine familiei noastre. Făcând un pas greşit, tata căzu în apă şi un şarpe veninos îl muşcă. L-am ajutat să iasă din peşteră, după cum mi-a ordonat, căci taina noastră nu trebuia dezvăluită. În drum spre casă, el muri şi unchiul mă învinui că l-am otrăvit. Partizanii săi au pus mâna pe mine, dar am izbutit să fug, căci altfel eram pierdut.

— Într-adevăr, e greu să-ţi dovedeşti nevinovăţia, interveni Farrow. Unchiul d-tale va găsi câţiva martori mincinoşi care să jure că te-au văzut otrăvindu-ţi tatăl. Trebuie să ne gândim bine, poate vom reuşi să găsim un mijloc să dejucăm planurile unchiului. Pentru moment, eşti oaspetele meu. Eu m-am smuls de câţiva ani din lumea celor vii şi deseori am fost urmărit deşi n-am făcut nimănui nici un rău.

— Am auzit vorbindu-se de d-voastră ! exclamă Ando cu entuziasm. Am fost crescut la Singapore şi englezii vorbeau cu respect despre «Piratul» pe care nici o putere lumească nu-l putea prinde. Mă bucur din suflet că am avut ocazia să vă cunosc.

— Vom mai vorbi despre asta altădată, zise Farrow zâmbind. Acum, trebuie să căutăm un loc în care să fim în siguranţă, până va trece furtuna. Haideţi amândoi cu mine, să vă arăt ceva foarte interesant.

Tinerii îl urmară curioşi, în turn George Plundow, timonierul, era la post. Căpitanul îi strigă ceva, apoi se îndreptară spre prora vasului.

Deschise o uşă de fier şi pătrunseră într-o încăpere ai cărei pereţi de oţel formau un triunghi. Camera era îngustă şi de abia putea găzdui trei persoane.

Pe peretele din dreptul uşii, se afla o poliţă încărcată cu aparate, printre cari şi un telefon.

Farrow se apropie de poliţă şi apăsă pe un buton. Cu un zgomot uşor, doi din pereţi se dădură la o parte şi spre marea surpriză a tinerilor, văzură două geamuri groase de cristal.

Farrow apăsă pe un al doilea buton şi o lumină orbitoare se răspândi în apă, pe o suprafaţă de 100 metri, îngădui astfel să se vadă forfoteala vieţuitoarelor care trăiau în adâncul oceanului.

— Cum ai izbutit această minune, tată? întrebă George, în culmea emoţiei.

— Foarte uşor, dragul meu, replică Farrow. Primul meu inginer este un geniu. Geamurile acestea pot susţine orice presiune. Proiectoarele au lămpi asemănătoare farurilor de automobil pentru ceaţă şi razele de lumină străbat apa fără să se răsfrângă

înapoi.

— Ce lucru minunat ! strigă George entuziasmat, ia te uită, tată, peştii aceia...

Un peşte negricios, lung de un metru, se repezi în cerc la un altul cam de aceiaşi mărime, îl apucă de cap şi-l înghiţi dintr-odată. Corpul peştelui nu părea prea puternic, semănând cu acela al tiparului. George şi Ando zăriră peştele înghiţit, într-un fel de pungă, ce atârna în jos ca o nacelă enormă, agăţată de un balon lunguieţ.

Peştele învingător se simţea în largul său în raza de lumină a submarinului. El se apropia foarte aproape de geamuri.

Peştele înota mereu în cercul de lumină. Se apropiase tocmai de o stâncă, dar deodată, dintr-o crăpătură, ieşi un şarpe albicios şi până să aibă timp să fugă, reptila se încolăci în jurul-i, apoi un alt şarpe, lung de vreo opt metri, veni şi el să-şi ajute tovarăşul.

Căpitanul îndreptă proiectorul spre crăpătura din stâncă. Tinerii văzură un cioc enorm ca de papagal, sub doi ochi siniştri. Cei doi şerpi se traseră spre crăpătură, târându-şi prada după ei. Ciocul se căscă mare de tot şi peştele cu victima lui dinainte dispărură înăuntru.

— E o sepia albă, care-şi are sus cuibul, zise căpitanul îndreptând proiectorul în altă direcţie. Ia uitaţi-vă înainte, băieţi, o să vedeţi ceva interesant.

Drept, în faţa submarinului, în zidul de mărgean, se deschidea o gaură uriaşă, spre care vasul se îndrepta cu băgare de seamă. Căpitanul, prin portavoce, ordona timonierului, în ce direcţie să apuce.

George se înfiora când se văzu în tunelul acela întortocheat dar aproape imediat tânărul înţelese că nu alerga nici un risc şi că se putea bizui pe priceperea tatălui său.

Farrow stinse amândouă proiectoarele. Apa rămase tot luminoasă. George zări, în fine, la capătul tunelului, o lumină vie şi căpitanul lansă ordinul ca vasul să iasă la suprafaţă.

II
EROISMUL LUI ANDO

FARROW SE ÎNAPOIE cu ei în turn. George privi atent măsurătoarea apei. Submarinul era acum la cinci metri adâncime. Tatăl său se îndreptă spre periscop şi după ce se uită prin el, îi făcu semn să se apropie.

— Uită-te, George. Iată unul din locurile noastre de adăpost, pe care le avem prin toate mările şi unde suntem tot atât de siguri ca şi pe «Insula Păcii» că nu ne va deranja nimeni. Vapoarele nici nu trec pe aci, iar avioanele şi mai puţin.

George privi prin periscop şi scoase o exclamaţie de surpriză. Înaintea ochilor săi, se întindea un lac rotund, în formă de pâlnie, cu apa limpede de un albastru închis. De jur împrejur, se vedeau munţi. Era un vulcan stins, ai cărui pereţi aveau o înălţime de peste 300 de metri.

— Admirabil ! strigă George încântat. Cum aţi descoperit intrarea în acest crater, tată ?

— Printr-o întâmplare, dragul meu. Un vas-pirat ne urmărea trăgând după el bombe legate de frânghii. Ne-am afundat printre stâncile de mărgean, am nimerit în tunel, dând astfel de lacul acesta.

— Cum se face că apa lacului nu se tulbură de fel, deşi afară uraganul bântuie furios ? întrebă George.

— Fiindcă tunelul este la 300 metri sub apă. La o asemenea adâncime, nu pătrunde nici furtuna cea mai grozavă iar pereţii vulcanului împiedică uraganul.

Submarinul se ridicase la suprafaţă. Capacul turnului fu deschis şi Farrow însoţit de tineri ieşi pe punte.

La un nou ordin, vasul se îndreptă încet spre partea nordică a craterului, care avea un diametru de 200 metri. Peretele stâncii era sfâşiat în diferite locuri, formând mici golfuri.

Vasul avea drept direcţie un colţ mare de stâncă. George zări sub acoperişul stâncos o peşteră semicirculară. Proiectoarele fură aprinse şi submarinul pătrunse în peşteră.

Pe partea din dreapta se afla, un platou lung şi lat, în formă de chei. Vasul acostă.

Căpitanul şi băieţii coborâră pe chei, iar marinarii legară otgoanele. Cei trei pătrunseră într-o încăpere săpată în stâncă şi George văzu o lampă de petrol luminând această încăpere mobilată confortabil.

— Te miri, nu-i aşa? râse căpitanul. Mobila, lămpile, petrolul,

conservele, toate sunt aduse din Batavia şi Singapore. Am putea sta aci luni întregi, fără să avem nevoie de nimic...

— Ai şi în alte părţi asemenea locuri de refugiu? întrebă George.

— Da, dragul meu, răspunse căpitanul. Acum să-ţi arăt camera ta. Vei locui cu Ando împreună, căci la odăi de musafiri nu ne gândisem...

— Cum ? Rămânem aci peste noapte ?

— Da Marea se va potoli abia mâine şi trebuie să căutăm atent dacă vrem să dăm de insula lui Satan.

Camera de alături era bine mobilată şi George o găsi pe plac.

Căpitanul puse să se mai aşeze un pat, apoi Petre pofti toată lumea la masă.

După masă, George şi Ando vizitară toate încăperile din peşteră, construite de genialul inginer, cu ajutorul dinamitei.

Văzând într-o cameră, câteva luntre, George se rugă de tatăl său să-i dea voie să se plimbe pe lac.

Căpitanul nu-i refuză această plăcere şi Ando îşi însoţi noul prieten. Indigenul vâslea cu mare îndemânare iar George se bucura în linişte de privelişte ce-o avea înaintea ochilor.

Peşti de toate culorile înotau în jurul lor şi nuferii se întindeau ca un covor pe marginea lacului.

— Am poftă să prind un peşte, zise George vesel ca un copil.

Ando întoarse luntrea spre chei şi Petre le dădu, undiţi şi momeală, sfătuindu-i să pescuiască într-un anumit colţ.

Ando îndreptă luntrea într-acolo şi George lăsă imediat undiţa în apă. Într-o secundă, un peşte mare se prinse de cârlig şi începu să se zbată. Tânărul se căznea din răsputeri să-l tragă în luntre, căci peştele era de aproape pe jumătate metru.

Deodată, ceva neaşteptat se produse. O umbră uriaşă pe care George o zări în treacăt se repezi din tunel în lac. Mişcările umbrei erau atât de repezi încât, la început, nu deosebi ce putea fi.

În fine, George izbuti să tragă peştele afară din apă. De bucurie, el nici nu luă în seamă umbra cea mare. Brusc o lovitură năprasnică aruncă luntrea în aer, o scândură se făcu ţăndări şi tânărul văzu la picioarele lui o sabie lungă şi noduroasă, care străbătuse fundul luntrii.

Apa începuse să clocotească; o spumă albă se împrăştie în jurul-i, sabia se trase îndărăt şi o trombă de apă năvăli în luntre. George se uită îngrozit la prietenul său. Ando însă, rămase calm şi scoase de la brâu un cuţit cu tăişul ascuţit ca un brici şi îşi fixă privirile asupra unui monstru marin de vreo cinci metri ce venea cu iuţeală spre ei.

Deodată, el sări în lături, tocmai în clipa în care sabia aceia îngrozitoare care venea de la capul monstrului, spinteca luntrea, smulgând încă o scândură.

Monstrul se dădu înapoi pregătindu-se pentru un nou atac. Luntrea se umpluse aproape până sus cu apă. George se gândea cu groază că-i sunase sfârşitul, căci şi el va sfâşiat de monstru când luntrea se va scufunda.

Întorcându-şi privirea, George îl văzu pe Ando, aşteptând pe marginea, luntrii, cu pumnalul în mână, privind ţintă spre lac.

Loviturile cozii narvalului frământau apa. Monstrul se repezi ca un bolid spre luntre. Ando sări năprasnic în apă şi trecu fulgerător pe lângă monstru. George se repezi la marginea cealaltă a luntrii ca să se lase mai repede în lac, când narvalul va ataca iar luntrea.

Spre marea lui surpriză văzu că monstrul, ajungând lângă luntre în loc să lovească, începu să se învârtească înnebunit. Albastrul lacului se înroşi de sânge. Apoi zări pe Ando ieşind din apă, fluturând pumnalul deasupra capului. Indigenul reuşise să spintece pântecele monstrului în năprasnicul său atac.

George scoase un strigăt de bucurie înţelegând că scăpase din primejdie. Trebuia să se înapoieze la peşteră înot, căci luntrea se scufundase aproape imediat. Petre, care auzise strigătul, ieşi în faţa peşteri şi cercetă zarea. George îi făcu semn să le vină înainte cu o luntre.

În momentul acela se simţi tras pe la spate în apă. Sfoara de care era legată undiţa i se înfăşurase în jurul mâinii şi peştele, de care uitase cu desăvârşire, îl trăgea în jos.

Un ţipăt, mai mult un horcăit, îi ieşi din gâtlej, apoi apa îi astupă gura. Peştele se lăsa tot mai adânc, târându-l după el. Luptând din răsputeri, tânărul izbuti să iasă la suprafaţă. Văzu aproape de el peretele de stânci care împrejmuia lacul şi căută să se apuce de vreun colţ de stâncă. Zadarnic însă, căci peştele se lupta din răsputeri să-şi recapete libertatea şi cu o smucitură îl trase iar în apă.

Degeaba încerca George să scape: mişcările lui disperate nu-i foloseau la nimic. Simţea cum din ce în ce îşi pierde răsuflarea. Urechile începură să-i vâjâie şi tablouri fugare i se perindau pe dinaintea ochilor. Să fi scăpat el din ghearele narvalului ca să moară din cauza unui peşte obişnuit ? Deodată se simţi apucat de picior şi tras cu violenţă la suprafaţă. I se părea că trupul i se sfâşiase în două, căci în jos îl trăgea peştele care se lupta să se desprindă din undiţă, iar în sus o mână puternică. Aceasta din urmă învinse. Încet, încet, ajunse deasupra apei şi putu răsufla iar. Văzu lângă el pe Ando care-l apucă de mijloc şi se îndreptă

spre un colţ de stâncă. Pe când cu dreapta îl ţinea strâns pe el, cu cealaltă se apucă de stâncă.

George reuşi să se prindă de acelaşi colţ şi numai datorită puterilor lor îndoite putură să se menţină deasupra apei.

Suspendaţi în aer, aşteptau acum venirea lui Petre care nu putea să întârzie mult.

— Mulţumesc, Ando, zise George, emoţionat, tânărului prinţ. Te-ai expus unei mari primejdii ca să mă salvezi pe mine. Cum ai îndrăznit să te arunci înaintea narvalului acela turbat ?

— Ca să-mi scap un prieten de la moarte aş fi făcut orice, răspunse tânărul, pe tonul cel mai simplu. Şi apoi, am spintecat până acum mulţi rechini cu pumnalul acesta.

— Dar bine. Ando, era un narval, şi acesta e cu mult mai primejdios ca un rechin.

— Ştiu. Anul trecut un astfel de monstru a sfărâmat trei bărci de-ale noastre şi ne-a ucis patru oameni. Dar trebuia să încerc să-mi salvez prietenul. Mă tem însă că primejdia nu e încă înlăturată. Narvalul e numai rănit şi se va întoarce şi cu mai multă furie împotriva noastră. A! uite-l !

Narvalul destul de grav rănit, părea că nu se sinchiseşte de durerile pricinuite de pumnal căci, după ce se răsuci de câteva ori în loc, îşi aţinti iar ochii la cei doi tineri care se ţineau cu greu de colţurile de stâncă. Coada lui uriaşă biciui apa, mai întâi încet, pe urmă din ce în ce mai tare şi deodată monstrul acela grozav se repezi ca turbat spre ei.

George era în şi mai mare primejdie decât prietenul său, căci înfăşurase de stâncă sfoara din jurul mâinii şi se părea că narvalul tocmai pe el îl ochise. Cu o hotărâre disperată desfăşură sfoara undiţei din jurul colţului de stâncă şi peştele începu să-l tragă iar la fund. Simţi în aceeaşi clipă în jurul-i un clocot de apă, un vâjâit grozav, o izbitură în creştetul capului şi... nu-şi mai dădu seamă ce se petrece deasupra lui.

Apa îl înăbuşea, sarea îl orbea, încât de-abia putea deschide ochii. Începu să lupte cu disperare ca să se ridice la suprafaţă, unde ştia că va da iar de monstru. Dar fie ce o fi aşa sau aşa, tot trebuia să moară.

Deodată simţi că puterea aceea grozavă care-l târa la fund slăbeşte şi ceva îl trase repede în sus.

George nu stătu să se gândească ce putea fi, bucuros că se află iar lângă peretele de mărgean de unde fusese smuls cu câteva clipe înainte.

Îl văzu pe Ando desprinzându-se de stâncă apropiindu-se cu iuţeala fulgerului şi trăgându-l spre el.

— Ce fericit sunt, Tuan George că ai scăpat în sfârşit de la moarte, zise plin de bucurie tânărul. Am crezut un moment că monstrul te-a şi străpuns cu colţii săi grozavi, când l-am văzut repezindu-se turbat spre d-ta. la te uită cât de adânc a pătruns sabia lui tăioasă in stâncă!

George se uită înfiorat la gaura adâncă făcută de colţii monstrului în zidul de piatră. Dacă peştele nu l-ar fi tras atât de repede la fund, cu siguranţă că dintele narvalului i-ar fi străbătut pieptul şi ar fi ieşit prin spate.

Un simţimânt de recunoştinţă pentru peştele acela pe care-l ţinea prins de undiţă îl făcu să se înduioşeze. Apoi îşi aduse aminte că atâta timp cât va fi legat de el, primejdia tot mai dăinuia încă. Trebuia deci să scape de dânsul. În momentul când îi trecu acest gând prin minte, se simţi tras brusc la fund. N-avu vreme nici măcar să ţipe, atât de puternică fu smucitura.

De astă dată, George se căzni să ţină ochii deschişi, deşi sarea îl ustura grozav. Cu o violenţă neînchipuită, peştele îl târî astfel la o adâncime de vreo zece metri, şi când George vru să caute vreo scăpare din ghearele morţii, simţi cum sfoara slăbeşte dintr-odată. Până să aibă el vreme să înţeleagă ce se petrece, zări venind din adânc câţiva şerpi albi uriaşi care înaintau spre dânsul. Cu puterea disperării, începu să înoate spre suprafaţă şi izbuti să iasă din apă. Şi iarăşi se simţi apucat de Ando dar de astă dată în loc să-l tragă spre el, prinţul prinse repede sfoara şi o înfăşură in jurul colţului de stâncă, zicând înspăimântat:

— Trebuie să vină ceva grozav din apă, Tuan George, căci am văzut în două rânduri peştele lăsându-se afund şi ieşind iar la suprafaţă.

— Aşa e, am văzut şi eu ceva îngrozitor când m-a tras spre fund, răspunse George. Păreau să fie nişte şerpi albi uriaşi. Acum pricep eu ce era, Ando. Probabil sepia aceea grozavă care păzeşte intrarea tunelului. Crezi că o să ne atace ?

— Nu ştiu. Bănuiesc că urmăreşte narvalul rănit de mine.

— Unde e ?

— Uite-l ! răspunse Ando şi arătă la vre-o cincizeci de metri de ei, unde apa clocotea cu furie.

Narvalul venea acum iar spre ei. O clipă îi trecu lui George prin minte gândul că Ando va tăia sfoara din jurul mâinii, dar deodată văzu cu mirare că narvalul se lăsă la fund repede ca o torpilă. Zări prin apa limpede ca cristalul, la o adâncime de vreo cincisprezece metri, şerpii uriaşi apropiindu-se de trupul enorm al monstrului. Era sepia albă care străjuia tunelul.

Acum înţelegea el limpede evenimentele care se petrecuseră

cu repeziciune atât de uimitoare în lacul craterului stins. Ando avea dreptate când susţinea că sepia va fi urmărit prin tunel narvalul, care ajuns în lac, se repezise înfuriat la luntre şi o făcuse ţăndări.

Acum polipul îşi urmărea victima şi aceasta simţindu-şi sfârşitul vroia să-şi ucidă duşmanul, cu ultimele puteri care îi rămaseră.

Dar sepia se ferea. Până a nu apuca narvalul s-o străpungă cu arma lui grozavă, îşi strânse tentaculele ca un arici şi porni ca o săgeată ca să nu o poată ajunge monstrul. Deodată însă îşi schimbă direcţia. Trupul uriaş al polipului se răsuci în loc şi când narvalul trecu pe lângă el, se descolăci ca fulgerul şi tentaculele lui îl cuprinseră din toate părţile.

În clipa următoare adâncul apei clocoti cu furie, căci tentaculele polipului strângeau ca nişte cleşti. Deodată narvalul încolăcit de polip se repezi spre peretele craterului, apoi dispăru iar.

George răsuflă uşurat. Atât el cât şi tânărul prinţ se aflau într-o situaţie cum nu se poate mai primejdioasă. Atârnau amândoi de un colţ de stâncă. George legat de sfoară undiţei şi aproape de ei cei doi monştri luptau pe viaţă şi pe moarte.

Deodată, George zări pe Petre într-o luntre, vâslind ca nebun după ei. Scoase un ţipăt de bucurie şi-i făcu semne disperate cu mâna. Aşa dar erau salvaţi ! Văzu apoi în imediata apropiere a luntrii apa ţâşnind cu furie şi spatele narvalului apăru încolăcit de grozavele tentacule ale sepiei.

Se auziră detunături de armă. Petre scoase de la brâu revolverul lui automat şi trăgea cu furie în capul narvalului care se mai zbătu câteva clipe, apoi mişcările lui se făcură tot mai slabe şi uriaşul polip se lăsă iar la fund. Totuşi nu-şi slăbea prada din gheare. Trase după el trupul enorm al narvalului, şi se îndreptă spre gura tunelului, tocmai sub picioarele lor.

— Slavă ţie, Doamne ! Acum suntem salvaţi! strigă George plin de bucurie.

Dar n-apucă să-şi sfârşească vorba. Sfoara clin jurul muftii fu trasă cu putere de peşte şi tânărul căzu cu o bufnitură în apă.

De astă dată avu însă noroc căci peştele nu stătu mult în apă ci ieşi repede la suprafaţă.

Petre vâslea spre el, înnebunit de spaimă. Îl ajunse în câteva secunde. Cu anevoie, scoase George braţul, afară din apă; Petre prinse repede sfoara undiţei şi o înfăşură în jurul uneia din lopeţi, apucă pe băiat de subţiori, îl ridică în sus şi-l aşeză în luntre.

Ando sări şi el sprinten în ea, apoi se aşeză pe bancă, gâfâind. Tânărul prinţ făcuse într-adevăr o faptă eroică. Se aruncase

înaintea narvalului şi-i spintecase pântecele tocmai când acesta se repezea spre George, pe urmă se lăsase la fund şi-l salvase pe prietenul său de la înec.

George îi întinse mâna mulţumindu-i în cuvinte călduroase pentru primejdia la care se expusese ca să-l scape de la moarte.

În vremea asta, Petre trase în luntre peştele care se zbătea cu furie şi-l izbi cu lopata în cap potolindu-l imediat.

Narvalul era mort, polipul însă îl ţinea strâns în tentaculele lui şi-l trăgea după sine în tunel. Avea acum atâta hrană cât nu o putea prididi. George îl rugă pe Petre să-l ducă mai repede la peşteră, unde Farrow şi ceilalţi îi aşteptau tremurând de îngrijorare.

George nu-şi revenise complet din spaima prin care trecuse. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că un narval poate fi atât de turbat şi feroce. Tatăl său însă îi lămuri că tocmai specia aceasta e supusă la asemenea furie.

Acum îşi aminti George că într-adevăr citise în cărţile de ştiinţe naturale despre astfel de întâmplări. Multe vase care se întorceau din mările calde avea înfipte în cheresteaua lor câte un colţ de narval. Sabia aceasta grozavă străbătea scânduri şi grinzi groase de peste treizeci de centimetri.

Farrow era de părere că apropierea polipului fusese pricina crizei de furie a narvalului care, gonit de furtună, nimerise din întâmplare în tunel unde se văzuse fugărit de polip.

Căpitanul trimise apoi pe fiul său în camera lui din stâncă să-şi schimbe hainele de pe care apa curgea în şiroaie. Petre se apucă să pregătească pentru masă peştele care fusese pricina atâtor peripeţii.

Pe când fierbea peştele, Petre stătea de vorbă cu Jean Brike, tunarul, şi amândoi fură de părere că fiul căpitanului lor se născuse într-o zodie norocoasă. Din momentul când Petre venise să-l ia din casa epitropului său ca să-l ducă la tatăl lui, băiatul întâmpinase atâtea cât nu întâmpină omul cel mai aventuros într-o viaţă întreagă.

III
INSULA LUI SATAN

DUPĂ MASĂ, la care luară parte, în afară de George, căpitanul şi Ando, primul ofiţer Rindow şi inginerul Nasper, tânărul prinţ se adresă lui Farrow :

— Tuan căpitane, eu cunosc toate apele de pe aici. Am auzit că aţi pornit în căutarea unei anumite insule. Spuneţi-mi şi mie despre ce e vorba, poate că o cunosc.

— Tocmai voiam să te întreb, răspunse Farrow. Căutăm o insulă a cărei alcătuire de stânci închipuie capul diavolului. În gura acestui «Satan» se află o comoară pe care fostul nostru casier Seels a lăsat-o moştenire fiului meu. Drept e că nu i-a spus pe nume, dar după cum reiese din ultima lui voinţă, nu poate fi altcineva decât George. Tunarul nostru susţine că ar fi zărit odată o astfel de insulă în apropiere de Celebes. Acolo ne ducem noi acum.

Farrow se adresase în special lui Ando, căci cei doi ofiţeri cunoşteau povestea de când George se luptase pe «Insula Păcii» cu tigrul Satan. (Vezi broşura 1).

Ando ascultase cu luare aminte cuvintele căpitanului, apoi zise cu oarecare şovăială :

— Tuan, cunosc şi eu o insulă ale cărei stânci întruchipează un diavol. Contrar supuşilor mei, sunt mai luminat la minte, totuşi pot să vă spun că insula aceasta e într-adevăr înfiorătoare. Toate triburile din jurul ei se feresc să se apropie, căci o cred păzită de draci. Sunt însă dispus să vă conduc, fiindcă eu nu cred în diavoli sau duhuri rele, — nu există decât oameni răi.

— Bravo ! strigă căpitanul cu bucurie, bine ai grăit, Ando. Poate că e aceeaşi insulă despre care mi-a spus tunarul nostru. E departe de-aici?

— Nu, Tuan. E aproape de grupul cel mare de insule, numite «Insulele Tigrilor».

— Păi atunci suntem numai la cincizeci de kilometri de acolo, zise Farrow, încântat. În cel mult un ceas putem fi la insulă. Vom pleca diseară după ce se va mai fi potolit marea, deşi există primejdia să ne izbim de stânci.

— Tuan, eu cunosc foarte bine locurile acelea, răspunse tânărul prinţ. Stâncile nu sunt primejdioase şi peste noapte puteţi auzi sunetele cari au dat loc credinţei că insula o păzită de duhuri rele.

— Minunat ! strigă căpitanul, cu însufleţire. Plecăm la miezul nopţii. Rindow spune, te rog echipajului să se pregătească de drum. Ne vom odihni vreo trei ore, iar la miezul nopţii, pornim.

Ofiţerul se duse să dea ordine marinarilor, iar George şi Ando porniră la culcare.

Cu toată nerăbdarea lui, George adormi numaidecât şi cu greu îl putut trezi Petre din somn, cu puţin înainte de miezul nopţii. Când auzi însă că a sosit momentul plecării, sări în picioare şi somnul îi pieri într-o clipă.

Submarinul nu mai era legat decât de un singur otgon, marinarii erau la posturile lor şi cum se urcară George, Ando şi Petre pe punte, închiseră chepengul şi Farrow dădu ordin ca vasul să se lase afund.

Amândoi tinerii fură duşi din nou de căpitan în încăperea de la proră ca să urmărească trecerea îndărăt prin tunel. De astă-dată nu mai simţeau nici o teamă; se înfiorară însă, când văzură la lumina proiectoarelor resturile narvalului mâncat de polip. Dar paznicul acesta grozav nu se zărea nicăieri.

După ce ieşiră din tunel, căpitanul dădu ordin ca submarinul să fie ridicat la suprafaţă.

George şi Ando stăteau în turn lângă căpitan.

Farrow întinse ocheanul său tânărului prinţ, şi acesta le indică direcţia. Submarinul era nevoit să înainteze mereu în zigzag şi George tresărea uneori speriat când zărea lângă ei vreun banc mai mare, care acoperea stânci primejdioase.

Înaintea lor, pe dreapta se ridica o grămadă enormă-l şi negricioasă. La lumina lunii care se răsfrângea deasupra ei, se desluşea lămurit profilul diavolului. Gura mare, deschisă, cu nişte colţi ascuţiţi, părea că rânjeşte la ei. Aci trebuie să fi fost peştera «Gura lui Satan» amintită de Seels în care se afla
comoara.

Ando zise aproape în şoaptă, arătând într-acolo :

— Tuan, să înaintăm cu mare băgare de seamă. Ajungem la o limbă de pământ pe care putem coborî. Vom auzi acolo sunetele acelea misterioase atribuite duhurilor rele.

Farrow dădu imediat ordin la maşini să micşoreze viteza. Drumul era tot mai primejdios, deoarece canalul era atât de îngust, încât vasul aproape atingea stâncile colţuroase.

În sfârşit, ajunseră la o trecătoare foarte strâmtă, apoi văzură înaintea lor un golf aproape circular de vreo sută de metri în diametru.

Ando arătă spre partea de nord a golfului şi submarinul se îndreptă într-acolo. Cu o înclinare uşoară vasul alunecă încet pe o plajă îngustă şi rămase pe loc.

Petre sări cel dintâi pe mal şi legă otgoanele de nişte colţuri de stâncă.

— Tuan, zise Ando căpitanului eu am fost nu numai odată pe aici, căci voiam să descopăr taina acelor sunete misterioase care

se aud în puterea nopţii, dar drept să vă spun, n-am cutezat să cobor singur pe mal.

Coborâră din submarin şi trecură pe plajă. Echipajul îi urmă, lăsând numai o sentinelă de veghe. Statură toţi locului, să vadă ce va urma.

Marinarii ştiau că se aflau acum pe insula unde casierul, de care toţi se temeau fără să ştie de ce, îşi ascunsese comoara. Superstiţioşi cum erau, credeau într-adevăr că în insulă se vor fi aflând cu siguranţă duhuri necurate şi se uitau cu frică spre stâncă aceea misterioasa care întruchipa-l profilul diavolului.

Deodată tresăriră. Sunetele ca de harpă sfâşiară tăcerea, pe urmă altele ca de zurgălăi, însoţite de acorduri, de orgă. Şi sunetele deveneau din ce în ce mai puternice.

Dacă ar fi bătut vântul, marinarii şi-ar fi explicat zgomotul închipuindu-şi că vântul, trecând printre stâncile acelea înghesuite unele într-altele, producea sunetele; dar nu adia nici o boare de vânt şi zgomotul creştea mereu. La un moment dat când concertul încetă pentru o clipă, căpitanul început să râdă şi le zise:

— Văd pe câţiva din noi făcându-şi cruce. Liniştiţi-vă, băieţi, sunetele acestea le scot peştii, nu duhurile necurate. I-am auzit adesea în China şi pe coasta Americii de Nord. Sunt «trâmbiţaşii» — acesta e numele care s-a dat unor anumiţi peşti care se adună în nopţi liniştite în preajma vapoarelor sau pe lângă ţărm şi-şi cântă cântecul. Să-i lăsăm să-l cânte mai departe şi să examinăm mai de aproape Gura Satanei — Adică mă voi duce numai eu cu George şi Petre şi dacă va fi vreo primejdie, ne veţi sări cu toţii în ajutor.

Marinarii începură să murmure foarte agitaţi şi Rindow, primul ofiţer, rugă pe Farrow să-i dea voie să-l însoţească. Acesta însă refuză categoric.

— Atunci vă aşteptăm la gura peşterii.

— Asta da. Se-nţelege că vreau să vă am aproape. A, uite-l şi pe doctor. Ei, Bertram, ai auzit şi dumneata cântecul peştilor?

Doctorul nu numai că era un medic foarte priceput, dar şi un naturalist de forţă.

— Pogonias cromis, strigă el cu însufleţire. Trebuie neapărat să încercăm mâine să prindem un astfel de «trâmbiţaş». Te rog să mă ierţi, căpitane, eu aş vrea însă să rămân aci pentru a asculta mai departe concertul.

Doctorul Bertram se aplecă peste parapetul vasului şi privi cu încordare la oglinda apei. Farrow plecă râzând să caute o potecă pe undeva care să ducă la peşteră.

— Tuan, vreau să intru şi eu în peşteră, zise Ando apropiindu-se de căpitan. Cunosc o cărare pe unde putem ajunge repede acolo. Am stat de multe ori la gura peşterii dar de intrat n-am putut să intru.

— Ciudat. Şi pentru ce n-ai putut să intri ?

— O să vezi şi dumneata, Tuan. Se pare că numai la o anumită vreme poţi pătrunde înăuntru şi n-am avut răbdare să aştept atât.

Ando porni înainte, urmat de marinarii, cari mergeau tăcuţi şi gravi după el. După ce făcu o bucată de drum în lungul ţărmului, coti brusc la dreapta după un colţ ascuţit de stâncă şi începu să urce o potecă îngustă şi şerpuitoare.

După un drum obositor de vreun sfert de ceas ajunseră pe o platformă destul de mare clin faţa peşterii. «Gura lui Satan» părea de aci şi mai înfiorătoare. Deschizătura era înaltă de vreo zece metrii, colţi ascuţiţi de stâncă atârnau în jos, pe când alţii se ridicau de la poalele stâncii dând impresia unor dinţi uriaşi.

— Voi rămâneţi - aici şi ne aşteptaţi, zise Farrow oamenilor săi. Aha, acum înţeleg eu de ce nu se poate intra oricând în peşteră. Probabil că se află înăuntru un mic vulcan care aruncă la intervale fixe, lavă. Se simte desluşit mirosul de pucioasă.

— Aşa e, Tuan, nu puteam intra din pricina norilor aceia groşi şi înăbuşitori. Nu ştiu când începe erupţia vulcanului.

— Ar fi bine să ştim, zise căpitanul îngrijorat, altminteri ne expunem să fim înăbuşiţi.

— Ar trebui s-avem răbdare până mâine seară, zise Rindow.

— Ai dreptate, locotenente, dar vezi că am pierdut prea mult timp. Voi intra deci în peşteră, chiar dacă ar fi să izbucnească vulcanul: erupţia nu se produce atât de repede ca să n-avem vreme să fugim.

Rindow vru să se împotrivească, dar căpitanul nu-l auzi, căci apucase să intre în grotă urmat de George, Ando şi Petre. În afară de tânărul prinţ, cei trei duceau în mâna stângă câte o lampă electrică de buzunar, iar în dreapta câte un revolver încărcat.

Îndată ce intră şi Petre în peşteră, aprinseră lămpile electrice. Rămaseră uimiţi de tabloul pe care-l aveau înaintea lor.

Pe locurile unde cădea lumina văzură pereţii de stâncă poleiţi de un galben verzui. Aburii care năvăleau de sute sau mii de ani depuseseră un strat gros de pucioasă pe ei.

Respirau anevoie, căci aerul era îmbâcsit de pucioasă; tusea îi îneca şi ochii le lăcrămau. Numai câteva momente-l îi trebui lui Farrow să se orienteze, apoi se îndreptă spre fundul peşterii. Văzu aci crăpături mari care duceau înlăuntrul muntelui.

Încet, pipăind la fiecare pas, Farrow mergea înaintea celorlalţi.

Îndrepta lumina lămpii spre crăpături, căci ştia bine că numai de acolo puteau izbucni aburii do pucioasă.

George examina pereţii care alcătuiau forme bizare, fără să ia seama că se îndepărta prea mult de tatăl său, Ando, care păşea în urma lui, se vedea nevoit să-l tragă din când în când îndărăt. Tânărul prinţ spuse că pământul pe care călcau era şubred.

Pe alocurea stratul de pucioasă părea să fie mai rezistent şi căpitanul zise că acolo trebuie să fie gurile otrăvitoare ale vulcanului.

George văzu deodată o întruchipare ciudată la vreo doi metri de el. Părea să fie un peşte lung de un metru, acoperit tot de pucioasă. Curiozitatea îl făcu să uite orice prudenţă. Cu siguranţă că era un peşte antedeluvian aruncat în crater şi pietrificat.

Se îndreptă într-acolo, fără să ia în seamă strigătul lui Ando. Întinse mâna s-ă apuce peştele când... pământul pe care îl credea destul de solid îi alunecă de sub picioare. Era numai un strat gros de pucioasă care nu putu susţine greutatea corpului. Vru să se dea îndărăt, dar nu găsi nici un punct de sprijin. Mai auzi ţipetele de spaimă ale tatălui său, apoi se cufundă tot mai adânc în vulcanul de pucioasă.

IV
ÎN MOCIRLA DE PUCIOASĂ

DE ABIA DISPĂRU EL în crăpătura aceea înşelătoare şi Farrow, Petre şi Ando alergară la locul nenorocirii.

Zadarnic îşi chema căpitanul disperat copilul, acesta nu-i putea răspunde. Farrow se aplecă şi lăsă lumina să cadă înăuntru. Nu văzu nimic decât o gaură a cărei adâncime nu o putea aprecia, şi din care nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Vru să se lase şi el să alunece înăuntru, întâmple-se ori ce; cu gândul că poate îşi va salva copilul şi dacă nu, să moară împreună cu el, dar Petre îl trase repede îndărăt.

— Trebuie să fugim, domnule căpitan, năvăleşte pucioasa! răcni el şi târî după sine pe disperatul părinte care se zbătea cu furie, gândindu-se că nu-şi salvase copilul.

Văzură deodată apărând din fundul peşterii aburi groşi şi galbeni. Vulcanul era în fierbere, împrăştiind gazele sale ucigătoare.

— Fugiţi ! Fugiţi ! răcni Ando, marinarilor, când ajunse la gura

peşterii.

Oamenii porniră în fugă pe poteca îngustă şi întortocheată, fără să bănuiască o clipă măcar că fiul căpitanului lor fusese înghiţit de vulcan şi că trupul lui era poate prefăcut în momentul acela într-o mână de cenuşă.

Zadarnic se zbătea căpitanul Farrow din răsputeri să scape din mâinile puternice ale uriaşului, zadarnic îi poruncea să i se dea drumul, Petre nu-l slăbea şi-l târa după el, deşi primejdia îi ameninţa la fiecare pas.

Când ajunseră jos la mal, marinarii vrură să se repeadă la el ca să i-l scoată pe căpitan din mâini, dar Petre le spuse gâfâind să se astâmpere, altminteri căpitanul, pe care îl iubeau foarte mult, era pierdut. Ceea ce voia el să facă era o adevărată sinucidere.

Farrow se mai linişti. Compătimirea pe care o citea în ochii oamenilor săi îi era o mângâiere în nenorocirea care îl lovise.

Brike se apropia de el, tuşi, îşi drese glasul şi începu să vorbească mişcat până la lacrimi :

— Vă iubim toţi, domnule căpitan, iubim şi pe fiul dumneavoastră, dar bine a făcut Petre ce a făcut, că v-a împiedecat să vă duceţi poate la o moarte sigură. Eu zic «poate», măcar că mai toţi camarazii mei zic «sigur». Şi apoi eu nădăjduiesc că George al nostru o să se întoarcă. Domnule căpitan, băiatul ăsta a trecut prin atâtea întâmplări din care nimeni altul n-ar fi scăpat cu viaţa şi tare îmi vine să cred că o să scape el şi din gura asta a diavolului.

— Mulţumesc, Jan, răspunse Farrow, mişcat. Ştiu că îi vrei numai binele şi găsesc că ai dreptate. George al meu pare să fie ocrotit de o putere supranaturală, dar din gura acestei satane, nu poate scăpa.

— Domnule căpitan, noi nu ştim ce se află în peştera asta şi am izbutit să scăpăm de aburii de pucioasă. Poate că George al d-voastră a alunecat pe undeva afară din munte — sau într-o altă peşteră unde nu pătrunde aburul de pucioasă. După ce s-o potoli vulcanul, să se lase cineva cu o frânghie în gaura pe unde a dispărut ol. Socot că nici unul din noi nu o să se dea îndărăt.

Într-o clipă, marinarii se înghesuiră în jurul căpitanului, fiecare vrând să fie el ales pentru salvarea tânărului.

— Vă mulţumesc, dragii mei, le zise el, şi sunt mişcat de credinţa voastră; îmi veţi lăsa însă mie sarcina să-mi scap copilul.

Doctorul Bertram, cum lăsase undiţa în apă ca să pescuiască vreunul din peştii aceia ciudaţi, se întrerupse din pescuit când văzu pe marinari coborând în fugă poteca. În vreme ce el privea

neclintit în «Gura Satanei». Deodată începu să strige cu înfrigurare :

— Căpitane, norii de pucioasă au început să se risipească. N-la fost decât o scurtă erupţie, mai mult o fierbere trecătoare a vulcanului. Dacă pui masca de gaze, te poţi lăsa fără primejdie înăuntru.

— Trebuia să luăm măştile chiar de la început, îşi dădu cu părerea Farrow. Dacă Ando ne-ar fi spus că din pricina gazelor de pucioasă nu se poate intra în peşteră, ştiam noi ce e de făcut. Brike, du-te cu încă vreo doi inşi şi adu atâtea măşti câte ne trebuie, bine înţeles şi una pentru George, dacă îl vom mai găsi în viaţă. Nu uitaţi şi pentru Ando... A, dar unde e, că nu-l văd pe-aici ?

Se uitară în toate, părţile, dar nu-l zăriră nicăieri. Petre îşi aduse atunci aminte că-l văzuse stând nemişcat lângă crăpătura prin care dispăruse George în momentul când trăgea pe căpitan după el spre gura peşterii.

Aşa dar Ando rămăsese în urmă şi fusese ajuns de aburii de pucioasă care îl înăbuşiseră. Fără să spună un cuvânt, Bertram alergă pe bord să ia aparatul împotriva gazelor de sulf cu gând să salveze pe Ando dacă va mai fi cu putinţă.

Porniră să urce poteca îngustă care ducea la peşteră. Jan Brike cu încă doi veneau mai în urmă cu măştile, şi când ajunseră la gura peşterii, le împărţi celor de faţă. Farrow păşi cel dintâi în primejdioasa «Gură a lui Satan» care îşi merita numele, deoarece făcuse dintr-odată două victime. Alergă imediat la crăpătura pe unde dispăruse fiul său şi îndreptă lumina lămpii înăuntru. Nu văzu însă nimic. Nici pe Ando, pe care se aştepta să-l găsească leşinat şi înţelese că tânărul prinţ urmase pe prietenul său fără să stea un moment la gânduri.

Vru să coboare după ei dar, spre spaima lui, înţelese că era cu neputinţă, deoarece aburii de pucioasă năvăleau şi acum cu putere printre crăpături.

Totuşi, trebuia să încerce totul şi se pregăti să se lase jos prin crăpătură. Lumina lămpii lui de buzunar nu ajungea departe şi aburii care ieşeau din adânc împiedicau vederea. Atâta putu zări: că pereţii prăpastiei erau drepţi şi netezi. Trebuia deci să se lase s-alunece în jos, cum o fi făcut probabil şi George şi Ando.

Şovăi o clipă, apoi vru să-şi dea drumul, însă Jan Brike se repezi la el ş-i trecu o sfoară subţire dar trainică pe sub subţiori, îi făcu semn din cap şi se îndepărtă. Farrow se lăsă binişor pe marginea prăpastiei şi pieri în adânc.

George nu-şi pierduse o clipă cunoştinţa când simţise stratul

subţire de pucioasă de sub picioarele lui spărgându-se şi el alunecând în jos, Strânse bine în mână lampa, de care ştia că va avea nevoie, resfiră picioarele şi încercă să se agate cu mâna liberă de ceva. Zadarnic însă, căci pereţii erau fără nici o ieşitură. Se zgârie numai de grunzuri, ceea ce îi căşună dureri mari, căci pucioasa care îi intra prin zgârieturi îl ardea grozav.

Socoti în gând drumul pe care-l făcuse alunecând, cam la vreo treizeci de metri. Simţi deodată o smucitură şi se pomeni jos pe pământ. Tuşea îl înăbuşea. Aerul era îmbâcsit cu pucioasă şi ameninţa să-i taie respiraţia. Făcu o sforţare şi deschise ochii. Zări lângă el o gaură în formă de pâlnie din care ieşeau gaze sulfuroase. Dacă bucata de loc n-ar fi fost îngroşată atât de tare de stratul de pucioasă, s-ar fi prăbuşit cu siguranţă în vulcanul de la picioarele lui, unde îl aştepta o moarte cumplită.

Aci era vatra erupţiei, de aci porneau aburii ucigători care se împrăştiau prin crăpături în «Gura lui Satan».

Văzu deodată o deschizătură în peretele de piatră al peşterii şi sări repede într-o parte ca să nu se rostogolească în pâlnia de foc.

În clipa asta auzi o bufnitura în spatele lui. Întoarse capul, şi la lumina lămpii lui electrice, dădu cu ochii de... Ando care tocmai se ridica încet şi cu băgare de seamă de jos. Deoarece tusea nu le îngăduia să vorbească, George apucă pe Ando de mână şi-l trase după sine spre deschizătura din perete.

După ce trecură cu anevoie prin crăpătura îngustă, se pomeniră într-o peşteră mai mică acoperită toată numai cu pucioasă. În mijlocul ei se ridica însă un bolovan mare, aproape cât o stâncă, numai până la jumătate învăluit în pucioasă. George avu impresia că e făcut de mână omenească, atât de netede îi erau laturile.

Cu mare băgare de seamă se apropia de bolovan târând pe Ando după el. Când George fu lângă stâncă aceea înaltă de vreo şase metri şi groasă de cel puţin patru, se încredinţa pe deplin că era într-adevăr prelucrată de mână omenească. Pe o parte văzu săpate în piatră un fel de adâncituri în formă de trepte. Se apucă mai întâi să cerceteze toată peştera dar nu găsi nici o altă ieşire. Văzu numai la o înălţime de vreo trei metri nişte găuri în peretele de piatră, erau însă prea mici ca să se poată strecura cineva prin ele.

Se întoarse la bolovanul acela enorm din mijlocul peşterii şi cercetă cu atenţie săpăturile. Ce-ar fi să se urce până în vârful lui ?

Un bubuit înăbuşit îl făcu să tresară şi în acelaşi moment se simţi tras îndărăt de Ando care îi arăta spre crăpătura pe unde

intraseră ei.

Bubuitul creştea din ce în ce şi auziră în acelaşi timp cum clocotea ceva ca un cazan uriaş umplut cu apă. Înţeleseră că vulcanul va izbucni iar, căci aburi groşi de pucioasă pătrunseră înăuntru. Văzură însă spre mare lor bucurie cum aburii ieşeau afară prin găurile din perete.

Deodată rămaseră ca împietriţi de spaimă. Din crăpătura stâncii începu să năvălească în peştera unde se aflau ei un fel de nămol galben, băşicile se spărgeau cu zgomot, apoi se iroseau în aer.

George îngheţă.

Vulcanul revărsa acum un nămol de pucioasă clocotindă.

Ce era de făcut ? Singura salvare era să se urce în vârful bolovanului. Apucă în gură lampa de buzunar şi începu să păşească din treaptă in treaptă.

Când fu sus şi lăsă lumina să cadă în juru-i, se cutremură şi, de groază era cât p-aci să se dea de-a rostogolul îndărăt.

La o depărtare de nici un metru de el văzu un chip înfiorător. Puse repede lampa pe marginea bolovanului ca să se răsfrângă lumina drept în faţa omului pe care-l avea înainte şi scoase revolverul de la brâu. Numai mâna dreaptă îi era liberă, fiindcă trebuia să se ţină cu stânga de ciunga bolovanului. Dar când vru să tragă şi privi mai bine la chipul din faţa lui, răsuflă uşurat. Omul era mort şi zăcea aci de cine ştie câte veacuri, galben ca şi pucioasa care se aşezase în straturi groase pe obrajii lui împietriţi.

George puse revolverul la loc şi privi îngândurat înaintea sa. Ando, care se căţărase şi el în urma lui, rămase cu ochii holbaţi la omul acela pe care l-ai fi crezut făcut din pucioasă.

Bolovanul uriaş era găurit sistematic la mijloc şi înconjurat de un brâu lat de o jumătate de metru. Înăuntru se aflau câţiva saci de piele din cine ştie ce vremuri imemorabile; unele din ele plesniră şi conţinutul lor era împrăştiat pe jos.

O avere neînchipuită se afla sub ochii lui, dar nu de asta le ardea acum. Privirile îi erau aţintite la omul acela pietrificat, îmbrăcat în haine medievale, care părea să-şi păzească şi după moarte comoara.

Un ghiont îl trezi pe George din visare. Se întoarse şi văzu pe tânărul prinţ uitându-se spre crăpătura din peşteră. Se îngrozi. Atât de puternică era năvala aceea de pucioasă clocotindă, că numai în câteva clipe stratul care se depusese, ajunsese de o palmă şi creştea mereu.

Nu cumva o să se ridice până în vârful bolovanului şi vor avea şi ei soarta omului acela pietrificat şi acoperit de pucioasă ?

— De astădată nu mai e scăpare, suntem pierduţi, Ando... zise George prinţului. Îmi pare rău că ai alunecat şi dumneata ca şi mine în crater. Dar tata e salvat, nu e aşa ?

— Tuan e în siguranţă, răspunse Ando. Petre l-a tras după el afară din peşteră. Eu am sărit după dumneata, nădăjduind să te scap.

— Ce-ai făcut, pentru Dumnezeu i strigă George, mişcat. Pentru mine ţi-ai pus dumneata viaţa în primejdie ?

— Tuan căpitan vrea să mă ajute şi eu ajut pe fiul său şi pe oamenii lui, răspunse foarte liniştit prinţul. Şi-apoi, primejdia nu poate să fie prea mare, deoarece numai până acolo ajunge nămolul — şi arătă cu mâna o dungă de jur-împrejurul peşterii.

Trecu o jumătate de ceas şi nămolul ajunsese la dunga arătată de Ando. Aşteptau acum să-l vadă oprindu-se, apoi retrăgându-se.

Erupţia părea însă să fie de astă dată mult mai puternică; după ce se opri câteva momente, nămolul începu să năvălească cu şi mai multă furie în peşteră, ridicându-se din ce în ce mai sus.

V
PIRAŢII

CĂPITANUL FARROW alunecă mereu în puţul acela adânc. Sfoara cu care îl legase Brike pe sub subţiori îi tăia carnea şi-i producea dureri cumplite, dar îşi dădea seama că fără ea n-ar mai fi putut ieşi de-aici.

Aburii deveneau tot mai deşi şi păreau că vor să-l înăbuşe, cu toată masca de pe faţă.

Ajunse în sfârşit la dunga îngustă de la marginea craterului.

Lumina lămpii lui electrice de abia putea răzbate prin aburii groşi de pucioasă. Totuşi, zări crăpătura din perele şi vru să se ducă într-acolo. Auzi însă deodată un bubuit înăbuşit, nori galbeni năvăliră cu furie din crater, şi într-o clipă simţi cum i se taie respiraţia. Aburii fierbinţi ameninţau să pătrundă prin mască şi să-l înece.

Mişcă repede frânghia şi se îndreptă pipăind, spre puţul îngust pe unde venise.

De abia ajunse acolo şi se simţi tras încet în sus.

În vremea asta Petre trimise un marinar la submarin să-i aducă vreo câteva frânghii groase.

Erupţia vulcanului ţinu două ore încheiate; două ore stătu

căpitanul Farrow nemişcat în faţa peşterii, cu ochii aţintiţi la norii aceia de pucioasă. Apoi erupţia se potoli şi el se apropia iar de locul acela blestemat.

Se legă în jurul trupului cu una din frânghiile aduse şi luă încă două ca să scoată cadavrele, dacă le va găsi.

De astă dată, Petre apucă în mâinile lui vânjoase funia şi lăsă pe căpitanul său, cu băgare de seamă, înăuntru.

Încet, încet, aluneca spre fund căpitanul Farrow, spre mormântul copilului său drag...

Înăuntrul bolovanului se auzi un bubuit înăbuşit şi George văzu cu groază cum sacii de piele încep să se mişte, apoi şi trupul acela împietrit care îşi găsise aci odihna lui de veci.

Erupţia vulcanului părea să distrugă întreaga insulă. Se auzeau bubuituri înăbuşite, pereţii trosneau şi crăpau mereu. Aburi grei de pucioasă năvăleau de pretutindeni, dar se risipeau repede prin găurile din perete.

George vedea toate acestea cu groază. Ar fi preferat să moară înăbuşit de gaze decât să ardă de viu în nămolul acela clocotitor care ajunsese acum la treizeci de centimetri de bolovan.

Acesta părea să fie săpat în formă de puţ, sau poate că sacii cu lucrurile preţioase să fi fost îngrămădiţi până la fund. Auzi deodată clocotind înăuntrul puţului şi văzu sacii ridicându-se la suprafaţă. Deasupra lor, cadavrul începu să salte peste comorile ascunse acolo de cine ştie câte veacuri.

O bubuitură grozavă, o revărsare de nămol galben izbucni din mijlocul puţului şi acoperi mumia şi sacii care pluteau deasupra.

Dar un urcior mare de aur împodobit cu pietre scumpe fu aruncat la picioarele lui George, care se aplecă şi-l ridică în sus.

Îi frigea degetele, totuşi tânărul nici nu luă în seamă, în înfrigurarea care îl cuprinsese.

Mumia piratului dispăru deodată împreună cu sacii de aur în adânc şi talazuri de pucioasă îi acoperiră într-o clipită.

Acum trebuia să vină sfârşitul. Într-o secundă bolovanul pe care stăteau cei doi tineri, se va fărâmiţa în mii de bucăţi şi nămolul îi va înghiţi de vii.

Până la picioarele lor ţâşnea acum nămolul ucigător, dar cu toată primejdia în care se aflau, George băgă de seamă că pe dinafară puhoiul nu crescuse prea mult. Numai înăuntru clocotea şi se ridica tot mai sus, ameninţând să se reverse peste ei. Deodată, se auzi un bubuit în adâncul bolovanului şi văzură cu mare mirare cum într-o clipă se porni un vârtej, trăgând după sine nămolul. În câte va clipe gaura din bolovan se deşertă.

De abia acum înţelese el că presupusul bolovan era zidit. Drept

e că pereţii aveau o grosime de vreo jumătate de metru şi erau acoperiţi cu un strat gros de pucioasă, cea ce-l făcuse să creadă că era o mică stâncă de piatră.

Aşa dar, se afla lângă o tainiţă care ascunsese comori nepreţuite pe care nu le văzuseră încă ochi omeneşti; totul dispăruse însă, odată cu primejdia care fusese cât pe ce să-l coste viaţa.

Privi cu un fel de părere de rău la urciorul pe care-l ţinea în mână. Stratul gros de pucioasă din jurul lui se desprinsese pe alocurea şi la lumina lămpii electrice pietrele sclipeau de-ţi luau ochii.

Urciorul acesta din aur masiv trebuie să fi preţuit o avere. Cu banii luaţi pe el putea trăi cineva în tihnă şi belşug până la sfârşitul vieţii.

Lui George îi venea să râdă. Se găsea pe pragul morţii şi se gândea la o viaţă tihnită! Când lăsă însă lumina lămpii să cadă în jos, văzu cu adâncă mirare că puhoiul scădea cu o repeziciune uimitoare.

Apucă pe prinţ de mână şi-i zise cu glas sugrumat de emoţie :

— Suntem salvaţi, Ando. Să vezi tu că ieşim noi în curând de aci.

— Cred şi eu, George, răspunse foarte calm tânărul. Un bătrân păzitor al tribului meu mi-a prezis că voi trăi mult timp la un loc cu un alb şi vom întâmpina împreună piedici pe care nu le-a întâmpinat nimeni până acum.

— Hai să credem atunci ce-a spus vrăjitorul tău şi să încercăm să ieşim din afurisitul ăsta de vulcan! strigă cu însufleţire George. Bietul tata trebuie să fie disperat, crezând că am murit. Să mergem, Ando, cred că acum o să fie chip.

Puhoiul se retrăsese şi pe jos nu mai rămăsese decât un strat subţire de pucioasă.

George coborî cu băgare de seamă treptele. Era încălţat cu cizme groase şi înalte în carâmb aşa că putea păşi fără frică prin stratul subţire de pucioasă care începuse să se răcească. Era însă îngrijorat pentru Ando, care purta nişte pantofi, subţiri de pâslă, prin care putea trece lesne nămolul. Când fu jos în peşteră, îl luă pe Ando în cârcă, dându-i să ţie lampa şi urciorul, pe urmă se îndreptă spre crăpătura în care se afla peştera cea mare.

Dar când fu dincolo, zări pe pereţii netezi ai craterului alunecând un trup omenesc. Părea mai mult o arătare stranie, căci trupul avea la cap doi ochi enormi şi bulbucaţi.

George se dădu speriat înapoi şi puse mâna pe revolver. Deodată începu să râdă.

Arătarea aceea purta o mască împotriva gazelor şi lumina bizară care se răsfrângea de pe pereţii galbeni-verzui ai peşterii, o făcuse să pară atât de înfiorătoare.

După statură şi după felul cum alerga spre el. George recunoscu pe tatăl său.

Îşi strânseră emoţionaţi mâinile, Farrow îşi smulse repede masca de pe faţă, şi deşi tusea îl îneca izbuti să spună în cuvinte întretăiate :

— Iute, George... uite două frânghii ! A trebuit s-aştept să se potolească erupţia... pe urmă Petre m-a lăsat înăuntru. Leagă-te imediat cu frânghia ca să te tragă sus.

George îşi înfăşură frânghia în jurul pieptului, o înnodă bine şi făcu semn să-l scoată afară. Într-o clipă se simţi tras în sus şi după câteva momente Petre îl primi în braţe. Îl strânse cu atâta putere la piept încât bietul George crezu că o să-i rupă coastele. Din braţele lui trecu într-ale doctorului, apoi în ale ofiţerilor, a căror bucurie era de neînchipuit, căci toţi îl socotiseră pe tânărul lor prieten mort în adâncul craterului.

Ando fu tras şi el şi căpitanul ieşi ultimul. Se îndepărtară cu toţii repede de peşteră, căci îndată ce apucă Farrow să pună piciorul pe pământ, vulcanul începu s-arunce iar aburi de pucioasă. Părea grozav de mânios că-i scăpase victimele din gheare.

Echipajul se opri pe micul platou din faţa peşterii manifestându-şi bucuria faţă de căpitanul lor, că reuşise să-şi salveze copilul. Farrow de abia găsi cuvinte să le mulţumească.

Când vru să coboare poteca îngustă care ducea la ţărm, rămase înmărmurit. Marinarii scoaseră şi ei o exclamaţie de spaimă şi de mânie.

Văzură jos lângă submarin, o goeletă cu scheletul de fier, de pe puntea căreia două guri de tun erau îndreptate spre submarin. Servanţii stăteau la posturile lor, gata să tragă la cel dinţii ordin.

Chepengul submarinului era închis; aşadar sentinela avusese vreme să împiedice pe duşman să pătrundă înăuntru. Totuşi situaţia era cât se poate de primejdioasă, căci la cea mai mică încercare de afundare, vasul străin ar fi început imediat bombardamentul şi de la o depărtare atât de mică ar fi găurit cu siguranţă pereţii de oţel ai submarinului.

De pe puntea goeletei, vopsită în negru, văzură cum vreo cincisprezece inşi cu târnăcoape în mână se îndreptau spre submarin ca să spargă uşile chepengului.

— Asta e vasul-pirat cu care am mai avut noi de furcă şi în alte daţi, murmură căpitanul Farrow printre dinţi. Bandiţii ne urăsc de

moarte pentru că le-am zădărnicit atacul pe care-l plănuiseră împotriva unui vapor de călători. Dragii mei, o luptă cu piraţii n-ar folosi acum la nimic. Trebuie să-i învingem prin vicleşug.

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule căpitan, zise Jan Brike, foarte liniştit. Bandiţii sunt tare proşti. Acu n-au ce face cu tunurile fiindcă s-au dus toţi pe vasul nostru. De multe ori aţi râs de mine că prea sunt prevăzător. De data asta să nu râdeţi. Când ne-am dus la peşteră am luat cu mine patru granate de mână, socotind că s-ar putea să ne fie de folos ca să spargem stânca. Cu astea o să gonesc eu, ia acuş, pe bandiţii de pe submarinul nostru. Şi dacă timonierul Plundow, care e de veghe, e om deştept, o să se lase afund când o vedea pe bandiţi luând-o la fugă.

— Hm... e cam riscat lucru, dragă Brike, făcu Farrow, clătinând capul, dar nu ne rămâne altceva de făcut. Bine, fie !

Brike dădu numai din cap, pe urmă făcu semn camarazilor săi să se dea niţel îndărăt ca să nu fie zăriţi de bandiţi. Se lăsă pe brânci şi începu să se târască devale pe potecă.

Bandiţii ajunseră acum la turn. Încercară mai întâi cu ţipete şi înjurături să facă pe sentinelă să le dea drumul înăuntru, dar fiindcă nu le răspundea nimeni, se dădură niţel îndărăt şi patru inşi voinici puseră mina pe nişte, târnăcoape mari, ascuţite, cu gândul să spargă chepengul.

Jan Brike, care se apropiase pe nesimţite până la vreo douăzeci de metri de ei, se ridică acum brusc în picioare. Scoase un răcnet sălbatec şi în timp ce bandiţii întorceau capul speriaţi, două din granate explodară deasupra lor.

Efectul fu îngrozitor.

Şase din ei se tăvăliră văitându-se pe jos, pe când ceilalţi alergară înspăimântaţi spre scăricica de frânghie care atârna de goeletă.

Şi când celelalte două granate explodară şi ele, începură să se caţere înnebuniţi de groază, cu atâta repeziciune de parcă ar fi fost fugăriţi de diavoli.

Plundow nu se clintise de la postul lui. Când auzi cele două detunări, lăsă submarinul afund. Bandiţii erau atât de uluiţi de cele petrecute încât nici nu le veni în gând să se slujească de tunurile lor.

În vreme ce Jan Brike se întorcea în fugă la locul unde lăsase pe ceilalţi, submarinul dispăruse în apă.

Bandiţii alergau zăpăciţi de colo până colo pe puntea goeletei neştiind ce să facă, cu toate că erau siguri că moartea îi pândeşte; o torpilă de-a submarinului le putea sfărâma într-o clipită vasul.

Căpitanul Farrow râse când înţelese situaţia.

— Dragii mei, zise el tovarăşilor săi, iată-ne prizonieri pe uscat şi paznicii noştri, adică bandiţii, sunt în puterea timonierului nostru. În sfârşit, vom ieşi noi şi din încurcătura asta. Tu, dragă George, te-ai ales cel puţin cu urciorul. Drept e că moştenirea bătrânului meu casier a fost cam stranie şi legată de mari primejdii. Acum însă e vorba să gonim pe bandiţi.

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

Un submarin perfecţionat, înzestrat cu toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care. o numeşte „Insula Păcii" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului său servitor Petre, căpitanul

Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Păcii”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpină George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi pentru tineret:

Peripeţiile extraordinare prilejuite de izgonirea piraţilor, vor fi descrise în broşura următoare, intitulată:

Lupta prinţului Ando

17

Peripeţiile extraordinare prilejuite de izgonirea piraţilor, vor fi descrise în broşura următoare, intitulată :

Lupta prinţului Ando

Lei 10